

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/2 an 2 fl. 50 cr., 1/4 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/2 an 3 fl. 50 cr., 1/4 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-ora 6 cr. a treia-ora 5 cr., și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Poplădi Nr. 15.

Telefon Nr. 14.

Se prenumeră și la poste și la librării.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscrise nu se înapoiază.

Nimeri singuratici la 5 cr. se vënd la »Tipografia«, soc. pe acțiuni

Să ne impunem!

(=) Sânt între noi, ca la ori-ce popor asuprit, oameni, cari cred, că mai sigur și mai ușor ne vom ajunge isbândă prin așa zisa *rezervă binevoitoare*, nu prin reclamarea, energetică și sguduitoare, a drepturilor noastre.

Mai ales în vremile din urmă s'au auzit asemenea voci *impăciuitoare* și încă dela oameni, cari erau sau cel puțin se dădeau, odinioară, intransigenți și radicali.

Reservă binevoitoare față de guvern, ear' față de străinătate, și anume la cercurile oficiale, o ținută mult puțin *rugătoare* pentru a solicita ascultarea gravaminelor noastre și punerea la cale a delaturării lor.

Asupra rezervei binevoitoare ținem de prisos a mai insista. Dacă nu prigoanele barbare de mai înainte ale guvernului, de sigur turbata campanie de nimicire ce s'a pornit în vremile din urmă contra noastră, e de natură și *trebuie* să convingă pe ori-ce om cu creeri sănătoși, că de o împăciuire cu un asemenea guvern ca și cel actual, și între asemenea condiții, cum ne-a creat acest guvern, e absurd a și aminti, necum a trata serios.

Vom insista, cu atât mai stăruitor, asupra ținutei noastre față de străinătate, anume față de cercurile datătoare de ton. E un adevăr istoricește dovedit de atâtea-ori și naturalicește deplin justificat, că cercurile oficiale, din ori-care țară și sub ori-ce timpuri și împrejurări normale, își au de cel mai absolut și neschimbat criteriu fundamental al procedurii și activității lor: *statu quo*.

Așa a fost în trecut, așa este, și *nicum nu poate*, fi în prezent.

Actualele cercuri conducătoare din Europa, înțelegem pe Domnitori și organele lor oficiale, țin mai presus de toate și cu ori-ce preț la menținerea statului quo.

O pildă, una singură, și lucrul e documentat peste ori-ce îndoială: *reșoul greco-turc*.

S'a crezut îndeobște și s'a făcut atâtea sgomot prin ziare, că după toată probabilitatea o confagrație generală, provocată direct de grava și complicata chestie orientală, e inevitabilă. Și erau bune indicii, cari pledau pentru o asemenea prezentare a stărilor.

Totuși nimic din profețiile acestea politice nu s'a împlinit și după un răboiu mai mult plin de știri și faime alarmante, decât de sânge și morți, statu

quo pare restabilit și asigurat cu toată durabilitatea.

Ar fi deci consult și ducător la isbândă a ne mulțumi noi, prigonii Ungurilor, cu o rugătoare și liniștită solicitare de ascultare și sprijin dela cerurile azi conducătoare în Europa?

Aprofundând situația noastră, am fost unanimi a o resuma, în faptul de cel mai înverșunat terorism, că *guvernul prin barbarele sale prigoane ne-a scos din cadrul legilor*. Cu alte cuvinte sântem unanimi a ne plânge, că ni-s'au creat în țeară stări iusuportabile, de vreme-ce ni-se atacă direct și fațis însăși existența noastră națională.

Asupra acestor constatări nu mai încapă discută, nici documentare nu mai e de lipsă.

Ei bine, e, în asemenea condiții de supremă gravitate, firesc și cu cale a ne măriul pe lângă o platonicește așteptare în vremi mai bune, nutrită de o prea naivă încredere în bunăvoința și intervenția factorilor determinanți în politica europeană?

Nici decum! O astfel de ținută, cutezăm a o spune cu toată hotărârea, n'ar dovedi decât cea mai compromițătoare și nescusabilă *lășitate* din parte-ne. Ar însemna, că înșiși ne decretăm și ne recunoaștem incapabili de drepturile și libertățile, ce reclamăm, nevrednici a mai viețui ca neam!

Nu *cerșind* noi milă și îndurare, fie și în terminii rafinați și subtili ai diplomației, ci *căutând a ne impune pe toate căile și prin toate mijloacele iertate*, — numai așa ne putem noi adresa ca vrednici popor Europei!

Am fost aruncați de sub scutul ocrotitor al legilor, a celor de stat ca și a celor umane, — noi nu ne putem suferi să putrezim și să ne nimicim sub forța ilegală ce s'a prăbușit asupra noastră!

Se îndreaptă contra noastră cele mai sâlbatiche năvale, — avem și trebuie să răspundem cu cele mai ascuțite arme de luptă, ce ni-le iartă firește legalitatea și loialitatea, în țeară față de stat și de suveran, în străinătate față de pacea universală, singură garanță culturii și civilizației obștești.

Nu mai așa va înțelege Europa oficială — cea neoficială a înțeles de mult și o recunoaște — că dănuirea stărilor anormale din regatul ungar constituie o serioasă și mereu agravantă primejdie pentru

statu quo și, implicit, pentru pacea europeană.

Nu mai așa vor ajunge potenții de azi și sfetnicii lor vremelnici la recunoașterea, că e timpul suprem a se lua în seamă gravaminele noastre și a se pune odată capăt stărilor de sâlbăcie politică, ce s'au împănănit la noi.

Vrem să fim bărbați și cetățeni liberi, deopotrivă îndreptățiți înaintea legilor și în fața tronului, — trebuie să ne dovedim bărbați.

Ear' bărbăția nu se dovedește prin rezerve binevoitoare, când nu mai poți de prigoniri și asupriri, nici prin nepuțințioase lamentări și cersiri după interveniri, nici prin „samsaricuri“, ori-cât de „cinstite“ ar fi ele, ci prin fapte și lupte rezolute și neînpăimântate, prin stăruiri și reclamară vrednice și conștiente, cari singure împun și cari singure provoacă, acum ca și în trecut, *rezolvări radicale*.

Așa contemplăm noi lupta națională, așa numai ne putem afirma și noi factori, de cari trebuie să se țină seamă unde e vorba de noi și de țeara noastră, și peste tot, numai așa se poate purta o *luptă națională*!

Sibiuu, 18 Oct. n.

Statificarea teatrului din Cluj.

Ziarele maghiare vestesc cu mare bucurie, că ministrul Perczel a decis să *statifice* cu începerea anului viitor *teatrul maghiar din Cluj*.

Teatrul a avut și până acum o subvenție anuală de la stat, de 40,000 fl. dar' era mereu în deficit. Atâtea va primi la început și ca teatru de stat, până-ce se va putea stabili, că ce sumă anuală va fi de lipsă pentru susținerea lui. Ziarele din Cluj spun că se observă de pe acum, că cele 40,000 nu sânt suficiente și statul va trebui să dea pentru teatru o sumă mai mare vre 65—70 mii fl. anual, cât a cerut intendantul.

Nouă ilustrație de dreptate și bună chiverniseală ungurească.

Crisă în Austria. Foile C-hilor în zilele trecute au lansat știrea despre critica situație internă din Austria. Acum și foi clericale, între cari Volksblatt din Linz, organul lui Dipauli, încă spun, că *Badeni* s'a săturat de guvernare și ar fi decis să repășească și să facă loc altuia. Organele oficiale nu scriu nimic despre criză, cele oficiale însă o negă. Un corespondent din Viena al lui „A. K. M. A.“ comunică, că știrile despre criză nu sânt adevărate. Acestea ar fi mai mult derivații ale cercurilor liberale,

paradă, de toate armele (infanterie, cavalerie, artilerie, honvezime etc.) se preumblă impaciencii, încercând cu ghetle lucrul podelor. Dams elegante și domnișoare drăgălașe, multe în splendide toalete de mătăsă, răsar strălucitoare, cu zimbetul așteptării de fericire, și se risipesc poetic printre figurile negre-albe ale cavalerilor. Încântător amestec de frumseși și de... colori.

Într'adevăr, o petrecere admirabilă, peste ori-ce așteptare! E de față tot ce are Sibiuul mai distinct, Români ca și străini, pe lângă aceștia mulțime de frunțiși dela congres, între cari *ilustrități* ca frații Moosonyi.

Musica militară întonează dulce și sonor o horă. Se începe dansul. Inimile palpită de emoțiune, complimente de invitare se observă în toate părțile salei, părechile zboară ușor și lin.

Ce frumos, ce frumos!

Și *de ce* e totuși un aer așa de străin în sală? De ce 'mi-se lămurește în suflet, tot mai inistent, tot mai intensiv, un dureros sentiment de nemulțumire, de supărătoare surprindere, de intimă suferință?

În pauze aud ici-colo, în conversații, *străine* accente, vorbe cari nu-s românești. Se vorbește nemțește, ungurește, — și vorbele acestea par a înăbuși accentele de conversație românească. Dar' cum? Nu-i petrecere românească aceasta, nu-s cei mai mulți oaspeți Români?

Se facepe primul joc de coloană. Cum? Nemțește! Un *Român* poartă comanda *nemțește*!

care de doi ani trimbiță, că zilele lui *Badeni* sânt numărate. Da altă parte se spune, că unul dintre intimii lui *Badeni* ar fi intrat în pertractări cu liberalii germani. Stânga e hotărâtă să continue obstrucția cu ori-ce preț și să zădărnicească votarea provisorului. Majoritatea numai așa e aplicată să spriginească și mai departe pe *Badeni*, dacă-i satisface dorințele. Aceștia nu cam e dispus și amână limpezirea situației. De aici urmează situația critică.

Autonomia catolică. Deputații pentru congresul bisericii catolice sânt aleși în întreaga țeară cu excepțiunea cercurilor gr.-cat. Congresul se va conchema probabil pe 11 Noemvrie a. c. Dintre 125 deputați mirenii aleși abia sânt 20 liberali, 25 naționaliști și ugroniști, ear' ceilalți din partida poporală. Se crede, că și de astă-dată chestiunea autonomiei nu va merge nici cu un pas mai înainte, câtă vreme majoritatea deputaților simpatizează cu partidul poporal, pentru-că guvernul nu poate se cedeze nici de cum unor astfel de pretensiuni cum e extradarea fondului religios, scoaterea școalelor catolice de sub administrația statului.

Chestiunea națională.

Mișcarea națională ia proporțiuni tot mai mari și mai îmbucurătoare. Membrii Ligii se înmulțesc cu miile și fiecare cetățean al României libere dorește să aibă parte la ajutorarea și minarea înaintea chestiei naționale. Mișcarea se pare-că va avea un salutar efect, căci pe lângă marea și nesfârșitul entuziasm, de care e condusă, ea este „o a doua ediție corijată și bine îndreptată a mișcării de acum cinci ani“, — după-cum a caracterizat-o un înfocat naționalist.

Meetingul din Ploiești și Craiova.

Ieri s'a ținut în aceste două orașe de frunte al României meetingurile anunțate. Bravii cetățeni din ambele centre au năisut, ca să facă din întrunirile de Duminecă adevărate sărbători naționale, și după-cum ne vestesc depeșile, năisunțele lor au fost încoronate cu cel mai deplin succes.

Manifestul din Ploiești.

Meetingul național de protestare din Ploiești a fost avisat de comitetul național studențesc prin următorul *manifest* lipit Sâmbătă pe zidurile orașului:

Cetățeni Ploieșteni!

Nici-odată chestiunea noastră națională nu s'a găsit într-o fasă mai critică decât cea de astăzi.

Ei, la ce supărarea, la ce mirarea îndurerată? Chestie de convenție socială: sânt străini de față, e deci natural a le vorbi limba! — Bine, dar' nu-s ei oaspeții nostri, sântem noi oaspeții lor? — N'are a face, Românul e cult, trebuie să arete că știe ce 'i-se cere, că știe și alte limbi!...

Se remarcă în deobște, și cățiva tineri, mai zurbagii, discută între ei umilți și neplăcut surprinși, cum de domnișoarele acele două, gingașe și frumoase, odrasle de Atotputernic românesc în Sibiuu, ba pe ai aiea, unde e vorba de *bani*, — își petrec una într'una cu tinerul acela străin. E drept, că-i foarte fercheș și elegant, dar' nu-s și alții așa? — Își zic cei mai conștienți de sine.

— Cine-i tinerul?
— Conversează ungurește. E Ungur.
— Ungur?!...
— Da, pare-'mi-se Ungur, ori Armean...

Pausă cea mare. Înfăcărați de focul jocului și obosiți de amețala lui, se retrag oaspeții în sala de alături.

La o masă, într'un colț discret, stau cățiva tineri, între cari și raportorul.

Sânt împrejmuite de lume aleasă toate mesele. Monoton răsbate prin păturile greoaie și fumurii ale aerului sgomotul învâlmășit al conversației banale și al farfuriilor, furculițelor, sticlelor și păharelor?!

Trec clipe, trec sferturi de oră, trece oră. Și nimeni nu ia cuvântul... Nimeni nu se ridică să ție vr'un toast... Parcă ni-a dispărut din lexicon expresia „S'auzim, s'auzim!“ Parcă ne-au adormit întru Domnul toți

N'a trecut o lună dela visita *Regelui nostru* în capitala Ungariei și vecinii nostri Maghiari, drept recunoștință s'au pornit cu o îndoită furie contra fraților nostri, cari nu vor cu nici un preț să renunțe la existența lor națională.

N'ar fi demnitatea noastră de Români liberi, ca să rămânem nepăsători în fața acestei situațiuni grave ce s'a creat neamului românesc!

De aceea credem, că ne îndeplinim o sfântă datorie, convocându-vă la o

întrunire națională,

care se va ține Duminecă, 5 Octomvrie, ora 2 p. m. în sala de jos a liceului local.

Comitetul național studențesc.

Manifestul din Craiova.

Eată și manifestul adresat de studenți cetățenilor Craiovei:

Cetățeni Craioveni!

Nici odată tendințele agresive ale Ungurilor contra Românilor nu s'au manifestat mai puternic ca acum.

Exaltați peste măsură de laude nechibzuite, au crezut, că a sosit momentul pentru a sfârși cu frații nostri, cari nu vor să-i peară naționalitatea.

Au falsificat rostul vizitelor de politeță dela Pesta, pentru a decreta stingerea legitimei mișcări a Românilor.

Au răspuns excesivei delicatete a Suvranului nostru prin cea mai mare impertinență posibilă, supunându-i spre decorare pe cel-ce întrupează idea șovinismului maghiar, pe inimicul cel mai manifestat al nostru.

Au trimbițat pacea cu noi, și în același timp nu s'au oprit să se sîdizeze cu noue amenințări și cu noue atacuri.

Cetățeni Craioveni!

O protestare unanimă se impune.

Voi cari ați știut să răspundeți cu demnitate și bărbăție ori de câte-ori s'a adus vre-o lovire neamului românesc, veți ști de data asta să vă roștiți cu hotărâre.

Sântem siguri, că veți participa în număr mare la

întrunirea națională

ce va avea loc Duminecă, 5 Octomvrie, la orele 2 p. m. în sala Teatrului, dând astfel cea mai elocuentă probă, că nu permiteți nimănui a ne socoti, un singur moment: popor lipsit de conștiință națională.

Comitetul național studențesc.

*

FOIȚA „TRIBUNEI“.

Petrecerea Reuniunii.

— Impresii. —

Așa-i rolul de raportor: delicat și ingrat. Mai ales la petreceri.

Stai între mulțimea de dansatori și dansatoare, de privitori și privitoare. Te știu, că ești raportor, ori cel puțin presupun, că toți te privesc cu alți ochi. Nu persoana, ci rolul ce-l ai fi interesează, ba, de cele mai multe-ori, ti intrigează chiar. Toți vreau să-ți știe părerea, ce și cum vei raporta. Te potopesc cu noianul de întrebări convenționale: Admirabilă petrecere, nu-i așa? Ce strălucire! Câtă lume aleasă! Câtă animație și însuflețire! Ești încântat, de sigur!

Și tu, om ca toți oamenii, te supui cu-tropitorului spirit convențional: aprobi și erupi în aceleași exclamații de mulțumire și admirare. Ce-o să-i faci? Așa-i atmosfera ce te încunjură, și nu te vei pune chiar în sala de dans, în mijlocul veseliei și al uitării de sine și de... realitate, să discuți și să combați în parte, cu fiecare. Ar fi să strici buna dispoziție, ai deveni plictisitor și neplăcut. Ear' asta nu se șede unui om — *bine crescut*, — contra „codului manierelor elegante“.

Ești singur. În față cu un vraf de file lbe, cari toate așteaptă să le așterni cu înduri. Parcă vezi cum stau pândaci unii

și alții, să vadă ce scrii, să prindă și să depene fiecare cuvânt, să critice și să acuse... Te pui să meditezi și să-ți aduni impresiile avute (de multe ori — *sêrce*!). Nu mai te găsești acum în dulcea și ispititoare beție a petrecerii. Isolat, te vezi în fața unui factor mult mai *real* și mai cumpătat: *opinia publică*. Te simți nu simplul dansator, ci raportorul, ziaristul, încredințat să observe faptele, să controleze și să judece: nepreocupat și sincer. Opinia publică! Ziariștii! Doi factori, menii a se sprijini și servi reciproc, în interesul moralei și culturii publice. Și pe ce temei se poate asta? Evident, numai pe *temeiul adevărului*, al purului și nefalsificatului adevăr. Și-apoi, întempe-se ori-ce, judece-te și privească-te ori-cum lumea! Tu te știi la locul tău, liniștit și mulțumit în conștiință, că 'ți-ai făcut datoria!

Frumoasa sală dela Gesellschaftshaus plutește în lumină și pompă. De-o parte un bos het de verdeată stă cochet și invitor, având, pare-că, pretenția unei grădini artificiale. O lume aleasă, strălucitoare în festive toalete, ridică splendoarea salei. S'a așezat, că va fi numai *serată de dans* și totuși o pompoasă înfățișare de bal e caracteristica salei (înțeleg sala *vie*, oaspeții). De-o parte și de alta a salei sânt lojele, improvizate, ce e drept, dar' în fine, tot loje. Generali imponenti, acoperiți de decorații, și domni mai bătrâniori stau alături de dame distinse. În largul salei domni gravi și tineri sprinteni, în fracuri, clacuri și lac (era să zic lac-urii!) ofițeri mlădioși și fercheși, în uniforme de

distinții oratori de odinioară, elocvenții și spiritali. — Și ei sânt de față, aproape toți. Dar' tac, tac elocvent...

Și încă tot nu ia cuvântul nimeni, nimeni?!...

Dar' cum? Nu-i destul de filantropic, destul de național, destul de măreț scopul petrecerii? Nu s'a aranjat în favorul unor salutare instituții *naționale*, ce sânt a se întemeia? N'au îndestul merite neperitoare valoroși inițiatori și bravele inițitoare? Nu mai sântem noi Români, întrușiți, jerfind și obosind, în scopuri românești? Ne-am pășit noi tradiționalul obicei de a recunoaște meritele celor meritoși, lăudându-i și proslăvindu-i pe ei?

Amuțitu-ne-a tuturor mișcătorul dar al graiului? Amorțitu-ne-a tuturor, dar' tuturor, ori-ce sentiment de ideală înălțare, de entuziasm național?...

Ori prins-au oratorii de odinioară mai multă prudență, după strălucitele deșeuuri?...

Toate acestea așa să fie, și pe pustul rămas, să ne mulțumim de acum cu monotonul sgomot învâlmășit al conversației banale și al farfuriilor, furculițelor, sticlelor și păharelor?!

Dar' zădărnice ori-ce reflecții. Trec și ciasuri, și aceeași tăcere predomină penibil...

Noi, cei cățiva dela masa discretă, nu mai știm pe ce lume sântem. Așa ne-a amărît și ne-a deprimat situația ce în colori morhite ni-se descrie reală și, oare-cum, bășecitoare...

Succesul întrunirilor.

Intrunirile au avut succes deplin. Eată depeșele, ce le-am primit azi din ambele localități:

Ploști, 17 Octomvrie n.

Primirea oaspetilor din București și alte părți a fost grandioasă, au fost de față toate societățile cu standardele lor și toate muzicele orașului. Întrunirea a reușit admirabil, a participat un public distins de mii de oameni. Discursuri au rostit: Romanescu, Tamara, Raica, Antimireanu, Dobrescu, Dumitrescu, Acente Ploesteanu. Enthusiasmul la culme.

Gralova, 17 Oct. n.

Intrunirea studenților s'a desfășurat în adevărată sărbătoare. Orașul întreg decorat cu standarde; casele pavasate ou covoare. Enthusiasmul indescriptibil.

O nouă revistă națională.

Comitetul național studențesc a luat deciziunea să scoată o revistă, pentru a agita chestia națională printre studenți. Revista va apărea la 15 Octomvrie c. v. odată pe săptămână. Titlul ei va fi: *Stindardul* și va fi pusă sub direcțiunea dlor Miculescu și Tamara. Articollor vor fi scriși de studenți.

Rapsodii ungurești.

— Articollor lui Max Harden din „Zukunft“ — (Urmare.)

Împăratul laudă pe urmașii lui Arpad cari „în trecuturi lor bogat în lupte nu s'au dat înapoi să-și jertfească averea și sângele întru apărarea Crucii“ și adaugă: „Nume ca Zrinyi și Szigeth fac azi încă să bată mai tare inimile tuturor tinerilor Germani“. Dacă spunând acestea, Împăratul s'a gândit la copilărească tragedie-eroică a lui Körner, ale cărui versuri scripitoare încăntă, nu pe tineri, dar pe copii încălzii de beția primei adolescențe, — asta nu ne împotăiește acum; bravul liric războinic, pe care o soartă bună l'a cruțat de îmbătrânire și desilusiile epigonilor, n'are nevoie de gloria sărăcăcioasă, pe care l'ar putea recolta încă azi Ungurii sulimenți și Turcii frisați din tragedia lui. Important e numai că Zrinyi ne e dat ca reprezentant al eroicilor fii ai lui Arpad.

Dar Zrinyi n'a fost, cum pare a crede împăratul, maghiar, ci un croat din neamul vechi Slav al Subicilor, deci un vlăstar al acelor neamuri pe cari Maghiarii le asprusc, le exploată și le robesc de veacuri. Fiii lui Arpad, — eari după aparația lor în istoria Europei au combătut și distrus cultura creștină și au trebuit să fie iagoniți de împărații germani, prin războaie sângeroase, din ținuturile imperiului, — au devenit mai târziu ocrotitori curajoși ai Crucii contra Semi-lunei mai puțin probabil, din credință ferbinte decât îndemnați de interesele lor vitale naționale — și astfel s'au purtat mai bine și mai înțelepțește decât puterile europene, cari azi sprijină rușinosul regim turcesc și împing la noi violențe fanatisme islamice ce deja aproape adormise. Dacă însă inimi germane bat pentru eroul dela Sigeth, acest sentiment frumos n'are nimic a face cu vre-o simpatie pentru maghiarism.

— Dar ce și așteptați? — zice unul mai delegat la limbă. Nici româneste nu mai știm! Uite, biletul de intrare; „...Serata cu dans a Reunirii femeilor române din 16 Oct. n...“! „Asta româneste zis? Ce și mai așteptați dispoziție românească, vorbiri, înșuflețire?...“

Muzica răsună de nou. Se risipește cei de pe la mese. Dansul reîncepe, mai vioiu, mai învâpăiat. Și dăinuiește până în zori, datină veche la petreceri. Firește, nimic ce ar dovedi situație schimbată, ci aceeași admirabilă petrecere, elegantă, distinsă, dar... străină.

Abia doar o Română, o Sărbă și o Ardeleană și două costume naționale — numai două! — îți mai dau o leacă iluzie, că totuși petrecerea e... românească!

Și de nu mai poți înăbuși mahnirea amară, de te revolți și te jeluiești de starea asta, ți-se răspunde liniștit și în toată convingerea: Așa-s Sibienii, altfel nu se poate în Sibiu, așa-s „cercurile dătătoare de ton“ (Uf, ce fals ton, asurzitor de fals!)...

Într'un centru românesc, în Sibiu ce cu atâtă emfază se pretează centrul Românilor din țeară, Români, ninsind în scopuri românești, nu pot da petrecere adevărate românești!...

Ce ironie, ce ironie și — păcat!

Sibiu, 17 Oct. n. 1897.

Ascanio.

Toastul împăratului mai pomeneste și alt eveniment istoric. Reprezentantul încoronat al Împăratului german zice Regelui Ungariei! „Devotament entusiast către Maiestatea Voastră arde, sunt sigur, încă și azi în inimile fiilor lui Arpad, ca atunci când strigară mării Voastre străbune: *Moriatur pro rege nostro*!“

Că, în capitala Ungariei, un rege al Prusiei a pomenit această izbucnire a mâniei maghiare îndreptată contra strămoșului seu Frideric — aceasta deja a trebuit să aibă un efect ciudat. Dar mai mare încă și mai penibilă va fi uimirea, când se va ști că cu-vintele sonore citate de împărat nici n'au fost vrede-odată rostite, că ele nu aparțin Istoriei, ci anecdotelor culese pe scara de serviciu. Alfred de Arneht, căruia îi datorim cea mai bună istorie a Mariei Theresiei, zice textual „cuvintele *Moriatur pro rege nostro* n'au fost pronunțate“. După *Diarium* diaetale s'a spus: *Vitam nostram et sanguinem consecramus*. Mulți vor zice, că deosebirea de cuvinte n'are mare importanță; dar în însemnările istoricilor nu se găsește nici cea mai mare urmă a stărei sufletești, al cărei ecou crede a-l auzi Împăratul nostru în entusiasta apostrofă. În inimile fiilor lui Arpad nu ardea atunci pentru regina Ungariei nici de cum devotament entusiast. Când la 28 Iulie 1741, s'a cetit în dieta ungără răspunsul Mariei Theresiei la cererile Maghiarilor, el a găsit un ecou foarte ostil: membrii mesei a doua strigară furioși și batjocoritori, că deoare-ce regina le refuză dreptate, în loc de frase vagi ar fi fost de ajuns și vorbe scurte: *sic volo, sic iubeo*, în sensul căroră pare a voi să guverneze Austriaca; și când regina încolțită de Prusaci, căuta ajutor în Ungaria onorabilii Maghiari se folosiră șireți de ocazie ca să capete cel puțin o parte a „postulatelor“ lor. Ce e drept, conducătorii magnaților declarară la 7 Septemvrie 1741, în castelul dela Pressburg, că se vor consacra, dinșii, fii și veniturile lor cu dragoste entusiastă, serviciului reginei și vor trimite imediat o oaste de 40.000 unguri contra lui Frideric al Prusiei, a cărui faptă, de altminteri, fu calificată cu acest prilej ca o „întreprindere nedreaptă a unui vrăjmas pismăreț“. Patru zile după aceasta regina primi pe membrii ambelor mese și într-o cuvântare mișcătoare înecată de lacrimi, le implora sprijinul: ușor emoționabili Unguri, măguliți în mândria lor națională, fură înduioșiți de durerosul și frumosul tablou al suveranei umilite, al mamei plângătoare și izbucniră în strigat: *Vitam nostram et sanguinem consecramus*! Dar Suverana în curând fu desamăgită și băga de seamă, că numai flacăra subită a unui foc de pae îi încălzeise speranța. Încă nu trecuse luna Septemvrie, și breslele veniră ear' cu cererile lor vechi, refuzate mai înainte, de oare-ce credeau că regina, strimtorată, le va acorda toate. „Până atunci, organizarea de trupe contra dușmanilor reginei se va amâna“, astfel istorisește de Arneht și apreciază această atitudine astfel: „Breslele cunoșteau toată puterea mijlocului de coercițiune, pe care îl aveau la îndemână, și se folosiră de el, poate nu fără pricepere din punctul lor de vedere, dar de sigur nu cu generositate“. Asemenea limbaj prudent se cuvine istoricului, care primul a utilizat arhiva curței și statului austro-ungar; observatorul neînclăntat de considerații va califica procedeul Ungurilor ca încercare de șantaj; și nu va fi dispus să laude un popor care abuzează așa de urticose de strimtoarea suveranei și, pe când un dușman pimejdios amenință hotarele imperiului, face cămătărie politică și caută un oșior de lins.

Încercarea nu reuși: Maria Theresia rămase statornică și făcu numai ceneșuri mici; dar și ajutorul făgăduit cu atâtă îngămfare nu veni, cel puțin nu în proporțiile sperate și promise. În loc de patruzeci de mii de Unguri, veniră abia „abia câteva sute de soldați“, trei luni după solemnă făgăduială!... Și când în sfârșit veniră apoi și cete mai numeroase, aceste hoarde nedisciplinate bânțuiră țeara mai rău ca dușmanii, chinură și jefuiră, în statele Mariei Theresiei, pe țărani, ear' la luptă nu făcură mare ispravă.

Astfel se manifestă „devotamentul entusiast“, care după greșită părere a împăratului nostru, ardea în inimile fiilor lui Arpad pentru casa Habsburg! Astfel se purtă, într'un moment decisiv al Istoriei Austriece, „poporul cavaleresc al Ungurilor, al cărui patriotism a ajuns proverbial!“ După vorbe late, fapte meschine!

Și în afară de aceasta, în zadar ai căuta în Istoria Ungariei evenimente, cari să justifice sentința Împăratului german. Despre entusiasmul Maghiarilor pentru casa Austriei, nu poate fi vorba în chip serios. Spiritul care însuși în 1665 marea conjurație a magnaților încă nu s'a stins; și propunerea lui Kossuth de a răsturna dinastia, ar fi imediat pusă ear' pe tapet, dacă Regele ar vrea să reziste odată măcar, la dorințele nesăturate ale bandei fără scrupule, alcătuite din

magnați și din creditorii lor oarei. De mult deja Ungaria este turburătoare odihnei monarhiei habsburgice, naționalităților cărora le-a slujit ca pildă rea egoismul neînfrănat, neașteptat, al Maghiarilor. Aceștia, deși formează minoritatea în țările coroanei maghiare au exploatat și îngrâunțat pe celelalte naționalități și-și păstrează puterea prin corupția cea mai nerușinată frasa gazetărească, că Ungaria ar fi țeară liberă, este șarlatania cea mai cinică, care s'a oferit vre-o dată unor cetitori creduli: în această țeară liberă, a căreia majoritate e lipsită de drepturi și degradată la ilotism, domnește forța cea mai brutală în alianță cu violența cea mai perfidă și pedepsește pe fiecare respirație, incomodă clipei cărmuitoare, cu o cruzime implacabilă. Acestei clipe îi aparține burghezia și domesticitatea ei jurnalistică, — și de aceea europeanul liberal nu aude tănguie pentru miserabila lege electorală, pentru negoțul de voturi, pentru aspirarea obrășnică a proletariului și gospodăria rușinoasă a tagmei domnitoare. Lucrătorii în grevă sunt împușcați fără vină, sala parlamentului e umplută cu creaturi cumpărate de ministrii cari dispun de sacul cu grăunțe: oare asemenea nimicuri pot micșora mărirea și gloria unei țări, unde înalta nobilime are venituri grase de control și unde cavalerii autentici ca d-nul Sigismund Lautenburg s'au împănăză cu uniforma de magnat și cu sabia de erou? (Va urma.)

Chestiuni bisericesti.

Puncte negre.

Timișoara, în 12 Oct. n.

(Urmare și fine.)

Tot cu ocaziunea căutării după documente am dat de urmă, că salariul învâțătorului Traian Lungu, conform decretului seu de denumire nu este 500 fr., care sumă a ridicat d'nsul din cassa comunei bisericesti, începând anul din 1872, ci numai 420 fl. Cum și pe care cale s'a ameliorat salariul învâțătoresc dela 420 fl. la 500 fl. nu se poate afla, atâta știm, că parohienii Români dela comuna mixtă a „sf. Georgiu“, unde a funcționat Traian Lungu, ca învâțător până la anul 1884, când s'a efectuit anectarea, n'au avut autoritate bisericăscă-scolară, și prin urmare nici ridicarea salariului învâțătoresc, n'a putut câștiga aprobarea autorităților competente.

Despre această incorectitate comitetul parochial încă la anul 1891 a făcut arătare sinodului parochial, dar raportul acesta nici până astăzi nu s'a deliberat, deși în mai multe rânduri pertractarea acestui raport s'a solicitat și la actualul protopop Dr. Traian Putici, dar fără rezultat.

În sfârșit îmi iau voe a reînprospăta în memorie on. deputați congresuali și corespondența publicată în *Tribuna* nr. 86 și 87 din anul curent referitoare la *vicariatul* din Timișoara și la banii încuși pentru acest scop. În această corespondență s'a cerut socoteala publică despre banii încuși.

În loc de socoteala publică foia *Dreptatea* din Timișoara, a cărei datorință ar fi să șchiească abuzurile din apropierea ei, în nr. 166 din anul curent, amestecându-se nechemată în chestiunea de corespondență a *Fabricanului*, corespondență cu trei luni de zile în urmă forfecată și pentru „*Tribuna Poporului*“ din Arad — se face că nu știe despre care fond a fost vorba în sus numita corespondență, fiindcă în Timișoara nu există consistor român.

Domnii dela „*Dreptatea*“ sunt oameni tineri și poate-că nu cunosc necesurile noastre din trecut, dar mai înainte de a înjura făceau bine, dacă cereau informațiune dela șef-redactorul lor, al cărui socru a fost chiar cel cu musca pe călcău.

Curios lucru! „*Dreptatea*“ se redactează aci în loc, scrie multe și mărunte, dar când e vorba de suferințele Fabricenilor, atunci nici n'aude nici nu vede nimic.

Spre a ilustra această afirmațiune eată aci un cas concret.

Inteligența română din Timișoara simțind lipsa edificării școalei române de băieți dela comuna acum întrunită „sf. Georgiu“ și „sf. Ilie“, care numai corespunde cerințelor timpului a hotărât colectarea banilor necesari pentru edificare. Cu colectarea s'a încredințat dl protopop Dr. Traian Putici.

Ce a făcut prea Cinstia Sa ce nu știm, atâta înșeștim, că dl avocat E. Ungurean a contribuit 500 fl. și a promis a mai da 500 fl. când se începe zidirea. — Au mai contribuit sume mai mici și alți credincioși.

De atunci și până acum a trecut mai mult ca doi ani și referat despre rezultatul obținut ca în palmă.

Nu e deci nici o mirare, dacă bărbați, ca dl Ungurean, care în viața lui a contribuit mii de florini în scopuri filantropice-naționale s'a disgustat într-o atare, încât se retrage dela toate întreprinderile naționale.

dl deputat congresual George Ardelean, e părtaș la toate suferințele noastre, sperăm, că d-sa își va ridica glasul în interesul sănării relei administrațiuni bisericesti din diecesă Aradului. Fabricenul.

Congresul național-bisericesc.

Sibiu, 16 Oct. n.

— Raport special. —

Ședința IV.

(Urmare.)

Se invită consistorul metropolitan a pune în practică elaborarea memoriului ce s'a decis a se face asupra vieții bisericești noastre gr.-or. din prilejul înbuleului seu de 25 ani, chestie trăgănată deja de doi ani.

V. Mangra propune, că de vreme-ce nu s'a făcut nimic până acum, consistorul metropolitan să scrie premiu pentru acel memoriu. *Metropolitul* spune, că nu prea e de unde să se dea premii și ar fi sub demnitatea congresului, ca memoriul să fie lucrat în afară de congres. E de părere să se mulțumească deputații cu propunerea destul de energică a comisiei.

La vot, contra-propunerea deputatului Mangra nu întrunește nici un vot, ci se primește propunerea comisiei.

Privitor la raportul despre prezentarea clerului nostru superior la 22 Septemvrie n. 1895 în Cluj, înaintea Maiestății Sale, comisia propune să se iee cu plăcere act de ea și să se aducă la protocol vorbirea omagială a metropolitului și răspunsul Maiestății Sale. Acestea se și cetesc.

Comisia propune condolență, pentru răposării deputați congresuali: I. Hannia, D. Almdan și D. Gabor. Se exprimă condolență prin sculare. Se va scrie alegere pentru locurile vacante.

Referentul comisiei bisericesti, Pavel Rotariu prezintă referada asupra raportului consistorului metropolitan din 30 Septemvrie 1897 asupra activității sale din 1 Ian. 1895 — 30 Sept. 1897.

Remarcăm dintre datele statistice, că numărul credincioșilor s'a sporit dela 1,632.440 (a. 1891—1893), la 1,671.805 (a. 1894—96).

În urma unor modificări la propunerea comisiei, raportul consistorului se primește în general pentru dezbateră specială.

Privitor la sporirea credincioșilor, Pavel Rotariu propune în numele comisiei „să se iee cu plăcere sufletească la cunoștință“.

Mangra spune, că expresia asta n'are înțeles, de vreme-ce nu atrăie dela administrația bună, ci dela alte cauze. (Ilaritate generală).

N. Zigre observă, că datele statistice din raportul consistorului metropolitan s'au flagrant contrazicătoare și dovedește asta cu casuri concrete.

După o discuție mai lungă și foarte impacientă, raportul se primește, în special cu îndrumarea ca pe viitor consistorul să iee măsură la a se produce date cât mai exacte și a se da acestea și în procent.

P. Rotariu mai referează o propunere privitor la titulatura protopresbiterilor și a administratorilor.

După unele lămuriri ce le dau episcopii Mețian și Popea, chestia, fiind timpul foarte înaintat, se amână.

Ședința se închide la 2 ore d. a.

Proxima ședință luni, la 9 ore a. m.

Ședința V.

— 18 Octomvrie n.

Se deschide la 9¹/₂ a. m. prin Exc. Sa Metropolitul.

Procesul verbal al ședinței trecute, cetit de Dr. Tr. Badeacu, se verifică pe lângă unele modificări.

Se acordă concedii pe toată sesiunea deputaților, Dr. Dama și Budințan.

Vasile Mangra face următoarea propunere, independentă:

Considerând, că prin introducerea și aplicarea legilor politice bisericesti urmările desastroase ale acestora pentru moralitatea societății și ordinii publice se resimt în toată țeara, le resimte biserica ortodoxă și în genere creștinismul,

Considerând, că prin concludul de sub nr. 85 ex 1895 congresul național bisericesc a enunțat, că biserica ortod.-rom. va lucra și în viitor pe terenele legale spre scopul de a exopera ridicarea din valoare a acelor instituțiuni de reforme, cari s'au păgubitoare pentru interesele bisericești,

Congresul însărcinează consistorul metropolitan cu facerea și prezentarea unui memoriu către Maiestatea Sa Împăratul și Regele apostolic cu omagială rugare de a interveni prea grațios pentru scoaterea din valoare a acestor legi.

Se dă biuroului.

Pavel Rotariu, referentul comisiei bisericesti, își continuă referada întreruptă în ședința trecută. Între altele propune regularea chestiunii cu deosebirea de titulatură între parochi și administratori, conform statutului organic.

Se naște o viută discuție. Episcopul Mețian dă, în chestie, amănunțite lămuriri. E pentru propunerea comisiei, dar nu și pentru motivare, căci motivele adevărate s'au a se căuta nu în conținutul administrației de acum, ci în faptul, că statutul organic n'a prevăzut dispoziții pentru promovarea dela administrator la paroch.

Metropolitul asemenea dă lămuriri, accentuând, că și Episcopul Mețian, necesurile ce s'au în biserica noastră gr.-or. la dotarea episcopilor.

Amintind Metropolitul de ajutorul ce dă statul pentru dotarea episcopilor, Episcopul Mețian intrerupe:

Archiepescă capătă dela stat 4000 fl., eparchiile nici 4 cr.!

Deputatul Novac își explică niște cuvinte ce a spus în ședința trecută, privitor la taxele pentru singhelile preoțești, spunând în calitate de membru al comisiei bisericesti, că intenția acesteia e să se facă împărțea în parochi cu singhelie și fără singhelie, delatându-se pe viitor anormalități ca aceea, că într'o diecesă s'au 200 de administratori, toți parochi de fapt și de drept. Episcopul Popea spune, că însuși s'a îngrozit de numărul cel mare al administratorilor, când s'a instalat în seculul episcopesc. De atunci însă a luat măsuri și toți parochii se institue în conformitate cu statutul organic. Propunerea comisiei o află de prisos.

Mai iau parte la discuție deputații V. Babeș, V. Mangra (pentru) și M. Popovici (contra).

La vot, se primește cu 34 voturi față de 25 propunerea comisiei.

Urmează raportul comisiei verificatoare.

Punctul prim e mult așteptat și penibilă chestie a vicarului apostol Goldis József.

Lipsa de spaț ne constrânge ca abia mâne să dăm raport special asupra dezbaterii vii și importante ce s'a desfășurat în jurul acestei grave chestiuni.

Azi ne mărginim pe lângă esența lucrului.

Comisia verificatoare, prin rostul referentului Dr. Liviu de Leményi, a propus verificarea apostatului.

Într'o liniște, pe cât de adencă, pe atât de apăsătoare, ce a urmat, deputatul Pavel Rotariu cere lămuriri Metropolitului, dacă e adevărat, că împotriva respectivului deputat e în cursă cercetare disciplinară, și promite, că având lămuririle, va face propunere concretă.

Metropolitul spune, că consistorul metropolitan s'a ocupat cu declarațiile ce le-ar fi făcut Goldis cu prilejul alegerii sale de deputat dietal, și-a exprimat regretul și a predat afacerea episcopului competent, I. Mețianu. Acesta neajungând la nici un rezultat, chestia s'a transpus sinodului episcopesc.

În urmare, deputatul P. Rotariu face următoarea contra-propunere:

La întrebarea făcută aducându-se din partea înaltului presidiu la cunoștință congresului, că consistorul metropolitan a ordinar a se lua măsurile reclamate de interesul bisericești în cauza vicarului Iosif Goldis, pentru atitudine la alegerea sa de deputat, și considerând, că procedura poate să cuprindă în rezultatul ei și eventuala lui disqualificare bisericăscă, — congresul ține în suspens verificarea până la primirea rezultatului procedurii în cursă.

Se pune la vot mai întâiu contra-propunerea și se primește cu 70 de voturi față de 5.

O strălucită dovadă aceasta despre demnitatea congresului nostru național bisericesc, care într'o majoritate atât de zdrobitoare și-a știut validitate adevărată poziție față de vicarul apostol!

CRONICĂ

Sibiu, 18 Oct. n. 1897.

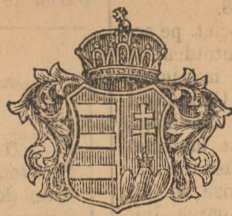
Daruri pentru biserică. Ni-se scrie din Feldaru, că mai mulți credincioși de acolo au făcut frumoase daruri pe seama sfinței biserică. Vasile Timoc a dăruit un tabernacul în preț de 50 fl.; Simeon Steopan un rînd de vestiminte preoțești în preț de 50 fl.; George Scridon a contribuit la renoarea frunțarului biserică 200 fl.; Toader Ujy a contribuit pentru un clopot 130 fl. și pentru două luminări 70 fl. Pentru aceste fapte vrednice li-sa mulțumitori și recunoșcători toți locuitorii din comună.

— O deosebită recunoștință merită și domnii Gregoriu Banc, notar cerual și Toa-

Proprietar: Pentru „Tipografia”, societate pe

Să se comandeze la colectorul principal din Budapesta numit prin direcțiunea loteriei de clase priv. r. ung. [2099] 2—11

Mészáros Miklós, Budapesta, Nádor-utca 5,
cutia poștei nr. 237.

Losuri originale la clasa I. a

loteriei de clase priv. reg. ungare.

Depunere solidă, cumpătată, șanse mari.

Cel mai mare câștig eventual 1 milion coroane.

Tragerea clasei I. în 11 Noembrie 1897.

La comanda se trimite cu mandat pentru

los întreg	jumătate	pătrime	optime
fl. 6.—	3.—	1.50	—75

Liste de câștiguri apar în gazete. — Liste oficiale trimit fiecărui jucător 8 zile după tragere. — Planul oficios gratis.

„Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu.

A eșit de sub tipar:

Călinarul Poporului

pe anul comun

1898.

Anul XIII.

SIBIU.

Editura și tiparul „Tipografiei“, societate pe acțiuni.

Prețul 20 cr., cu trimiterea pe poștă 25 cr.

Prețul 20 cr., cu trimiterea pe poștă 25 cr.

Cu șese ilustrațiuni!

Cuprinsul: Călinarul astronomic și bisericesc, cu povești economice pe fiecare lună. — Cronologie pe anul 1897. — Genealogia domnitorilor europeni. — Posta. — Corespondența telegrafică. — Raportul între măsurile nouă și vechi. — Scara timbrelor. — Autoritățile bisericești române din Ungaria și Transilvania. — George Coșbuc (scriță literară): „Nunta Zamferei“, „Noi vrem pământ“, „Murșul și Oltul“ (povești din popor), „Numai una!“ (poesie), „Sălcia și plopul“ (legenda din popor), „Rugamintea din urmă“ (poesii) și alte „Poesii scurte“. — „Glume“. — „Mătușirea steagului“ (scriță istorică) de Petru Văcărescu. — „Ioan Craiuga“ (scriță literară cu portret): „Poveștea unui om leneș“ și „Oltenii din Iași“, „Rostiri, zicători, cuvinte“. — Th. D. Speranță (scriță și două anecdote): „Mama Ungu ului“, „Jidani și hoții“. — „George Pop de Băsești“ (biografia cu portret). — „Cât de lungă se fie ziua, tot vine noaptea“, de doamna Columb. — „Castelul din Carpați“ (scriță bibliografică) de Jules Verne. — „Revașul nostru“, cronică întâmplărilor de peste an, de Ioan Scurtu cu următoarele portrete intercalate în text: Iosif St. Șulufiu, Ioan Hamia, Dr. C. Lueger. — Economie: „Despre dări și termene“, „Asigurarea contra focului și grindinei“, „Între nerrea pomilor“, „Povești“. — „Tîrgurile din Ungaria și Transilvania“. — „Tîrgurile din Bucovina“. — „Tîrgurile (băciurile) principale din România“. — „Inserate“.

Prețul 20 cr., cu trimiterea pe poștă 25 cr.

Un candidat de avocat român

așa aplicare îndată în cancelaria subscri-
sului avocat pe lângă condițiuni favorabile.

Dr. Aurel Marineas,

[2115] 1—1 avocat în Bănyo-Hunyad.

Nr. 3294/1897.

not.

[2067] 3—8

Publicațiune.

Conform concludului de sub Nrul LXXIV/1897 a reprezentăției comunale din Zlatna, prin aceasta aducem la cunoștință publică, că: ospetăria de odinioară „Diewald“ acum proprietate comună, la care aparține mai multe superedificate, precum: odăi de beut, odăi pentru oaspeți de restaurat, grădina de legumi și poame, curte spațioasă și grajduri mari, fântână cu apă de beut etc. se va exarēnda la casa comună din loc în 30 Octombrie st. n. 1897, pe timp de 3 ani, începând din 1 Ianuarie 1898.

Prețul strigării pe un an e 500 fl. v. a.

Licitanții sînt datori a depune dela prețul strigării 10% vadiu, adică 50 fl. v. a.

Oferte provăzute cu vadiu și sosite înainte de licitațiune încă se primesc.

Condițiunile și inventarul se poate vedea în timpul de oficiu la subscrisa antistie.

Zlatna, în 1 Octombrie 1897.

Antistia comună:

Slăfkovits,
jude.

Albini,
notar.

Publicațiune.

Dreptul de vînat pe teritoriul comunei Sadu se va exarēnda pe calea licitațiunii publice în cancelaria comună în 30 Octombrie st. n. 1897 la 10 ore înainte de amiază pe timp de 6 ani de zile începând cu 1 Ianuarie 1898.

Condițiunile de licitare se pot vedea în cancelaria comună și înainte de licitare.

Sadu, în 13 Octombrie 1897.

Primăria comună:

Cimpoca Ioan,
primar.

[2093] 2—8

Popoviciu,
not.

Nr. 770/1897.

a. f. c. sc. d.

[2078] 2—2

Concurs

la post de învățătoare.

Prin aceasta se scrie concurs la post de învățătoare la școala fundatiională elementară din Borgo-Prund.

Învățătoara diplomată mai înainte în timp de 3 ani se aplică cu plata anuală de 400 fl. și dacă în acest timp a corespuns pe deplin chemării sale se aplică definitiv cu plată anuală de 500 fl. adăsură decenale și 30 fl. bani de cuartir.

Dela învățătoarea ce se va alege se cere ca se poseadă perfect limba română ca limba de propunere atât în scriere cât și în vorbire.

Postul e de a se ocupa numai decăt.

Învățătoarele calificate cari doresc a concură au să-și înainteze cererile instruite în regula la subscrisa comisiune administratoare până în 1 Noembrie 1897.

Din ședința comisiunii administratoare de fondurile centrale școlastic și de stipendie din districtul Năsăudului ținută în Năsăud, la 16 Septembrie 1897.

Președinte:

Dr. Ioan Pop m. p.

Secretar:

Dr. Nestor Simon m. p.

La „Tipografia“, soc. pe acțiuni în Sibiu se află de vînzare

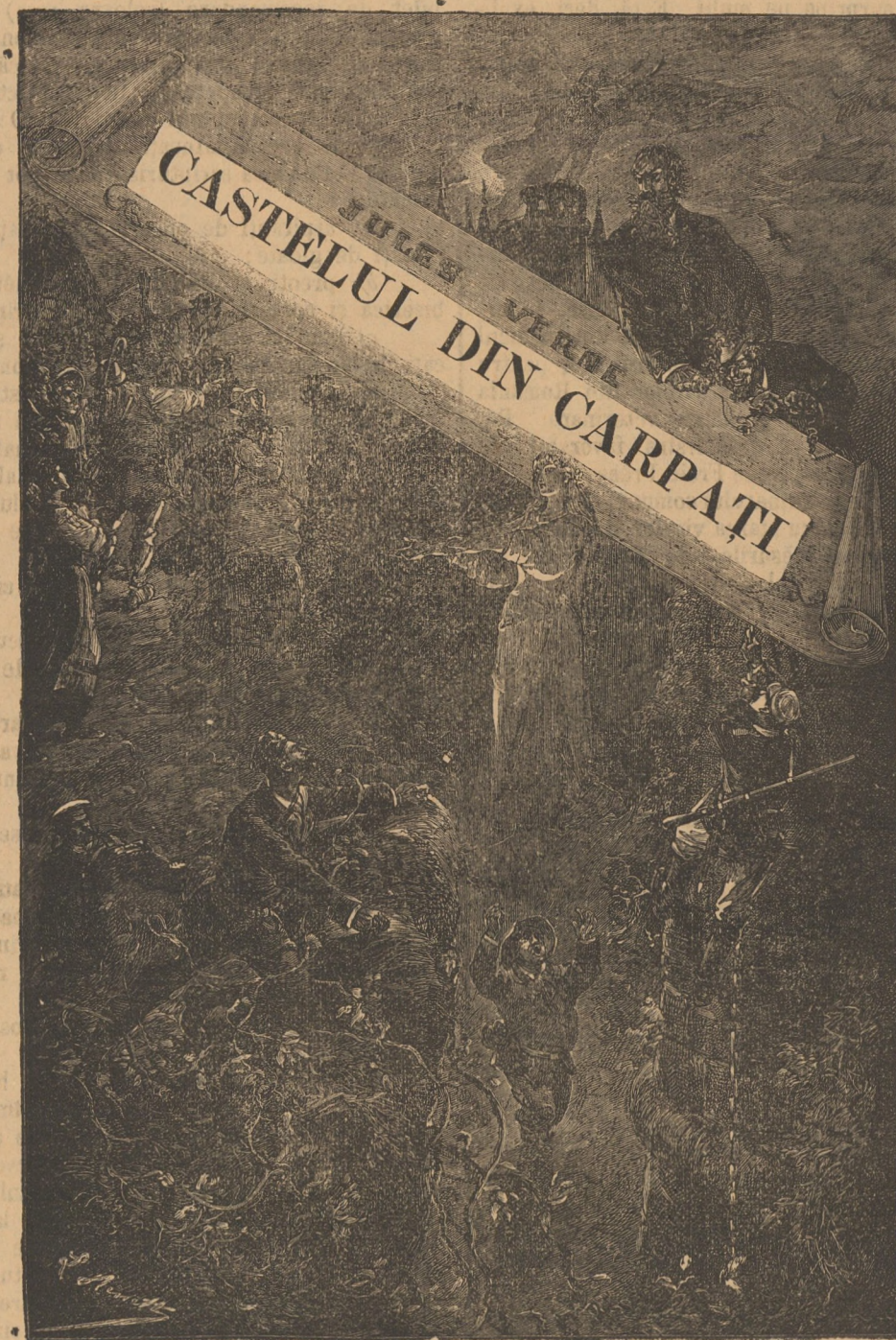
„POESII“

DE
IOAN N. ROMAN.

Prețul 50 cruceri.

„Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu.

Nu uitați Să cumpărați Castelul din Carpați.

Acest excelent roman de celebrul

JULES VERNE

a fost premiat de Academia franceză.

Traducerea românească de domnul Victor Onișor es'e făcută într-o frumoasă limbă românească.

Volumul elegant ajustat, este împodobit cu 26 ilustrațiuni frumoase, lucrate la Paris!

Prețul:

I. Ediția populară, pe hîrtie fină 80 cr. + plus 5 cr. porto postal.

II. Ediția de lux, pe hîrtie satinată 1 fl. 20 cr. + plus 10 cr. porto.

Pentru România:

Ediția primă 2 lei 50 bani, a doua 3 lei 50 bani, plus porto postal.

„Castelul din Carpați“ este una dintre cele mai interesante și mai elegante cărți.

Comandele sînt a se adresa la:

Librăria „Tipografiei“, societate pe acțiuni,
Sibiu, strada Poplăci nr. 15.

La Librăria „Tipografiei“, soc. pe acțiuni în Sibiu,
se află de vînzare

următoarele publicațiuni

ale Societății

„Inocențiu Micu Clain“

a teologilor din Blaj

1. „Epistole către un preot tinăr“ de Aloisius Melcher. Partea I. și II. 2 volume mari cu prețul redus de . . . 1 fl. 50 cr.
2. „Pregătire la moarte“, adică considerațiuni asupra maximelor eterne folositoare tuturor spre meditare și preoților spre a predica, de Alfons M. Liguori, 1 volum de 440 pag. — fl. 80 cr.
3. „Duh muscălesc“, narațiune de Bolanden (45 pag.) — fl. 10 cr.

— Se recomandă mai ales preoților. —

Pentru „Tipografia“, societate pe acțiuni: V. H. Dressnandt.

Pentru tipar responsabil: Iosif Marschall.